

[Ole Bjørn Kraft.]

klart overfor dette ting tilkendegivet to ting: for det første, at man ikke mener, at Danmark kan føre liberaliseringen videre, og for det andet — hvad der er endnu mere betydningsfuldt —, at regeringen ikke vil føre en politik, der skaber forudsætningerne herfor ved sin indre økonomiske politik.

Det ærede medlem hr. Himmelstrup syntes at mene, at der lå en meget betydelig værdi i regeringens tilsagn om ikke at ville foretage sig aktive handlinger uden rigsdagens tilslutning. Jeg må sige, at for mig har dette tilsagn ikke nogen som helst afgørende betydning. At regeringen ikke vil misbruge sin stilling som en mindretalsregering, det har den jo ofte givet udtryk for, og når den ville foretage aktive handlinger, har den højtærede statsminister altid lagt regeringens politik sådan til rette, at den søgte en føling med partierne.

Men det er slet ikke det, der er det centrale i denne sag, regeringens svar eller udtalelse på dette område berører slet ikke det væsentlige: regeringens passivitet med hensyn til den politik, der må føres, for at liberaliseringen kan blive ført videre frem. Om en sådan politik har det ærede medlem hr. Himmelstrup intet tilsagn fået fra regeringen, og jeg er overbevist om, at derom vil det ærede medlem heller ikke få noget tilsagn fra regeringen. Regeringen vil søge tilslutning, hvis den vil foretage et eller andet aktivt skridt i sine forhandlinger udadtil, men regeringen vil ikke give et tilsagn om at ville føre en politik, der kan opfylde det ærede medlems og det ærede partis ønske om at føre liberaliseringen videre frem. Hvis man ikke vil se det, så tager man skyklapper for øjnene og luller sig ind i dagdrømme, af hvilke man en dag vil få en barsk opvågning. Og hvis der skulle være nogen tvivl herom, hvis jeg skulle have uret heri, hvis regeringen har til hensigt at ændre sin indre økonomiske politik efter de retningslinier, som både venstre og det konservative folkeparti ønsker, så har regeringen jo dog anledning til at dementere de udtalelser, den højtærede økonomiminister på regeringens vegne har fremsat.

Jeg vil gerne kort sige, hvad der er vor politik på dette område.

Vi ønsker, at Danmark fortsat skal deltage i det europæiske samarbejde med yderligere frigørelse af handelen som mål; vi ønsker en dansk politik, der skaber forudsætningerne for, at dette bliver os muligt: udadtil ved de internationale forhandlinger at sikre konkurrence på lige vilkår og tilvejebringelse af de nødvendige valutamæs-

sige foranstaltninger; indadtil — og det er en pligt, som bør være lige så tungt vejende for rigsdagen og for regeringen som stillingen ved forhandlingerne udadtil med andre lande — at vejebringe forudsætningerne igennem en økonomisk politik, der ved at skabe overensstemmelse mellem købekraft og varemængde, mellem produktion og forbrug, muliggør en videre afvikling, når tidens fylde er inde, af restriktions- og rationeringspolitikken.

Det er vor opfattelse, at en afgørelse af, hvilken politik landet skal følge, ikke længere kan udsættes. Vi er måske allerede for langt fremme, måske har vi allerede for længe udsat at få gennemført en politik her i landet; der kunne skabe en forudsætning for, at vore forhandlere, når de møder i Paris i juli, vil være i stand til sammen med de andre lande at arbejde videre på det store europæiske genopbygningsarbejde, hvad der ikke vil være i stand til, hvis kursen ikke lægges om. Hvis vi venter og følgen bliver det, jeg her har skildret, hvis man ikke nu griber ind og søger en tilkendegivelse af, hvad tinget mener er den rette politik at følge, så vil regeringen jo kunne vaske sine hænder, når den til juli måned må vende tilbage og erklære, at Danmark ikke længere sammen med andre lande deltager i dette arbejde, for så vil den med rette kunne sige til oppositionen: vi forudsagde det, vi stillede jer overfor den kendsgerning, men I reagerede ikke, I har altså et medansvar derfor.

Det er det konservative folkepartis opfattelse, at befolkningens flertal ikke ønsker regeringens politik eller har tillid til regeringen, og vi må spørge: Er der et flertal i dette ting, der har denne tillid; efter de udtalelser, der nu foreligger, og som efter vor opfattelse står i fuldstændig modstrid med de resolutioner og vedtagelser, som tidligere har fundet sted her i tinget med tilslutning af et flertal, også den sidste udtalelse, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var far til, som blev vedtaget under finanslovdebatten, og hvori det udtrykkeligt blev fremhævet, hvad der måtte være målet for den politik, som man ville give regeringen tilslutning til.

Da vi altså mener, at tidspunktet nu er inde, at en udsættelse vil være farlig og drage højst ulykkelige følger for landet efter sig, vil vi i det mindste fralægge os medansvaret derfor på den måde, som vor parlamentariske skik anviser os; og som muliggør for os at tage klar stilling til de problemer, der foreligger, og til,